

WOJEWODA MAZOWIECKI
NR LEX.-I.4131.131.2013.BB

Warszawa, 30 października 2013 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594 i 645)

stwierdzam nieważność

§ 1 ust. 2, § 2 i § 5 Załącznika nr 2 do uchwały Nr 115.XLV.2013 Rady Gminy Wiązowna z dnia 30 września 2013 r. w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych, warunków i zasad korzystania oraz opłat za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, których zarządzającym jest Gmina Wiązowna.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 30 września 2013 r. Rada Gminy Wiązowna podjęła uchwałę Nr 115.XLV.2013 w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych, warunków i zasad korzystania oraz opłat za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, których zarządzającym jest Gmina Wiązowna. Jako podstawę prawną do podjęcia uchwały Rada Gminy wskazała art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13, z późn. zm.) . Zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 6 i ust. 2 ustawy, organizowanie publicznego transportu zbiorowego polega m.in. na określeniu przystanków komunikacyjnych i dworców, których właścicielem lub zarządzającym jest jednostka samorządu terytorialnego, udostępnionych dla operatorów i przewoźników oraz warunków i zasad korzystania z tych obiektów, a określenie przystanków komunikacyjnych i dworców oraz warunków i zasad korzystania następuje w drodze uchwały, podjętej przez właściwy organ danej jednostki samorządu terytorialnego.

W § 1 ust. 2, § 2 i w § 5 Załącznika nr 2 do uchwały Nr 115.XLV.2013 w ramach warunków i zasad korzystania z przystanków Rada Miejska zawarła elementy procedury dotyczącej uzgodnień zasad korzystania z przystanków przez przewoźnika oraz zapisy dotyczące korzystania z przystanków. Wskazana wyżej regulacja Załącznika nr 2 do uchwały Rady Miejskiej, nie mieści się w treści upoważnienia, wynikającego z dyspozycji art. 15 ust. 2 ustawy. Przepis art. 15 ust.2 w związku z ust. 1 pkt 6 ustawy upoważnia radę gminy do podjęcia uchwały mającej rangę aktu prawa miejscowego. Wydając akty będące źródłem prawa powszechnie obowiązującego na terenie jednostek samorządu terytorialnego, organy tych jednostek obowiązane są przestrzegać zakresu udzielonej przez ustawodawcę delegacji zawartej w ustawie. Każde unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie ustawowe stanowi naruszenie konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie delegacji ustawowej. Uregulowanie przez Radę Miejską kwestii dokumentów, jakie należy załączyć do wniosku o udostępnienie przewoźnikom przystanków komunikacyjnych oraz ustalenie warunków, kiedy zarządca może odmówić zgody na udostępnienie przystanków komunikacyjnych, wykracza, zdaniem organu nadzoru, poza delegację ustawową. Warunki te ustalone zostały w art. 32 ust. 2 i 3 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym, a przepis ten nie przyznaje zarządcy uprawnień do wyrażania zgody na korzystanie z przystanków, lecz uprawnia do uzgodnienia zasad korzystania z przystanków komunikacyjnych.

Warunki i zasady korzystania z przystanków należy rozumieć jako faktyczne określenie sposobu korzystania z miejsca przeznaczonego do wsiadania lub wysiadania pasażerów na danej linii komunikacyjnej. Zasady te kierowane są do przewoźnika, który na ich podstawie będzie świadomy, w jaki sposób jest zobowiązany świadczyć usługi korzystając z przystanków, które są własnością (lub w posiadaniu) gminy. Brak zatem podstaw do umieszczenia w uchwale dotyczącej warunków i zasad korzystania z przystanków zapisów, które nie dotyczą faktycznego korzystania z przystanku.

W orzecznictwie sądów administracyjnych wielokrotnie wskazywano, że powtórzenia i modyfikacje, jako wysoce dezinformujące, stanowią istotne naruszenie prawa (wyrok NSA z 16 czerwca 1992 r., ONSA 1993/2/44; wyrok NSA z 14 października 1999 r., OSS 2000/1/17; wyrok NSA 6 czerwca 1996 r., sygn. SA/Wr 2761/95, nie opubl.). Powtarzanie regulacji ustawowych, bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy uchwały może bowiem prowadzić do odmiennej czy sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony czy zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. W takim kontekście, praktykę powtarzania i modyfikacji w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalną. Ze stanowiskiem takim koresponduje § 115, § 116 i § 118 w zw. z art. 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz.908), zgodnie z którymi w aktach prawa miejscowego zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym, nie zamieszcza się przepisów niezgodnych z ustawą upoważniającą, ani nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń.

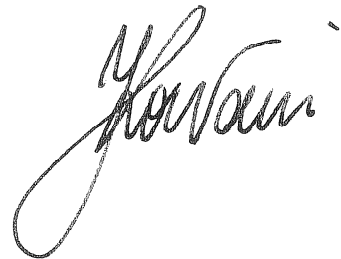
Ze względu na wyżej opisane nieprawidłowości, zasadne jest stwierdzenie nieważności § 1 ust. 2, § 2 i § 5 Załącznika nr 2 do uchwały Nr 115.XLV.2013 Rady Gminy Wiązowna z dnia 30 września 2013 r. w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych, warunków i zasad korzystania oraz opłat za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, których zarządzającym jest Gmina Wiązowna, w części wskazanej w petitum niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Gminie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od daty doręczenia, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Informuję, iż rozstrzygnięcie nadzorcze wstrzymuje wykonanie uchwały, w części objętej rozstrzygnięciem, z mocy prawa z dniem jego doręczenia.

Wojewoda Mazowiecki:

Jacek Kozłowski

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jacek Kozłowski', written in a cursive style.